Umblarea credinciosului

Umblarea credinciosului

Idealul oricărui credincios este acela de a-i fi plăcut lui Dumnezeu, de a fi călăuzit de Dumnezeu și a se bucura de aprobarea lui în tot ce face.

Cât de frumos este ceea ce citim despre Enoh! “Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; şi a născut fii şi fiice. Şi toate zilele lui Enoh au fost trei sute şaizeci şi cinci de ani. Şi Enoh a umblat cu Dumnezeu; şi nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat.” (Gen. 5.22-24). Am dori să avem mai multe detalii. Cum a făcut Enoh? Dacă am ști mai în detaliu cum a făcut, atunci am încerca să facem și noi ca el. Și poate că am și reuși. Dar cuvântul lui Dumnezeu nu este croit după mintea noastră de oameni care am moștenit de la părinții noștri un “fel deșert de viețuire” și nu ne spune nimic mai mult decât atât.

Nu și-ar dori orice credincios să umble cu Dumnezeu? Și cum să facă? Nu putem găsi mai multe indicații cum anume să umble cineva cu Dumnezeu? Ba da!

Un alt exemplu de credincios care umbla cu Dumnezeu este Noe, și despre el chiar avem mai multe date decât despre Enoh, însă el nu a fost luat de Dumnezeu, așa cum noi tare mult ne-am dori să se întâmple cu noi. Din relatarea din Geneza înțelegem că Noe a umblat cu Dumnezeu chiar ceva mai mult de o sută douăzeci de ani. Adica mai mult decât o viață de om din zilele noastre. Și totuși, chiar după acești mai bine de o sută douăzeci de ani de umblare cu Dumnezeu, cuvântul ne prezintă o cădere rușinoasă a lui Noe. Ceea ce ne arată clar că o viață întreagă trăită în teama de Domnul și străduindu-se să-I fie plăcut Lui nu este nicidecum o garanție că un credincios nu va cădea niciodată. “Cel drept cade de şapte ori şi iarăşi se ridică” (Prov. 24.16). Acestă observație nu are nicidecum intenția de a îndreptăți vreo cădere a cuiva, ci pur și simplu de a scoate în evidență realitatea așa cum este prezentată de cuvântul lui Dumnezeu: credinciosul cade, dar se ridică, și se ridică pentru că Domnul îl ridică. Și Noe, după căderea lui, vedem că a fost restaurat și apoi a rostit profeția cu privire la descendenții săi, pentru că acele cuvinte rostite de Noe în legătură cu fii săi au fost rostite nu în timp ce era beat, nici la mânie, ci după ce se trezise și era perfect lucid. Din vreme ce, prin naşterea naturală, moştenim o fire păcătoasă, ajungem să cădem. Și atunci este valabil ceea ce spunea Ioan “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9). Și, oare întâmplător scrie în proverbe că “cel drept cade de şapte ori”? Nu are numărul șapte o semnificație specială? Creația din Geneza este descrisă ca având loc în șapte zile, apoi, în evanghelia după Matei se spune că duhul cel rău care se întoarce la omul în care locuise înainte “ia cu sine alte şapte duhuri mai rele decât el” (v. Matei 12.43-45 și Luca 11.24-26), în evanghelia după Luca se spune de o femeie din care “ieşiseră şapte demoni” (v. Luca 8.2), iar în Apocalipsa întâlnim expresia “cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu” (v. Apoc. 1.4, 3.1, 4.5 și 5.6). În aceste situații numărul șapte seamănă a semnifica plinătatea și desăvârșirea, fie în rău, fie în bine. Deci, dacă ar fi să aplicăm această semnificație a numărului șapte la expresia “cel drept cade de șapte ori”, aceasta ar indica faptul că cel drept are în sine însuși predispoziția de a cădea în mod desăvârșit. Și care-i alternativa la a cădea de șapte ori sau la a cădea în mod desăvârșit? Același verset spun în continuare: “dar cei răi se afundă în rău”. De remarcat că expresia “se afundă” ar prezenta mai curând o atitudine pasivă: când ești într-o mlaștină (așa cum ar reprezenta lumea care “zace în cel rău”, în care se nasc oamenii) nu este nevoie să faci ceva pentru a te afunda, ci, chiar făsă să faci nimic, te afunzi în mod natural. În schimb, dacă este vorba de cădere, de regulă cel care merge cade atunci când face un pas greșit. Deci, cel credincios dorește să umble cu Dumnezeu, dar, din cauza cărnii lui păcătoase, este predispus la cădere. Nu corespunde aceasta cu ceea ce spune apostolul Pavel în epistola către Romani “Pentru că ştiu că în mine, adică în carnea mea, nu locuieşte nimic bun: pentru că voinţa este cu mine, dar înfăptuirea binelui, nu. Pentru că nu binele pe care-l vreau îl practic, ci răul pe care nu-l vreau, pe acela îl fac ... Găsesc deci legea aceasta că, pentru mine,care vreau să practic binele, răul este cu mine. Pentru că, după omul dinăuntru, îmi place legea lui Dumnezeu, dar văd o lege diferită în mădularele mele, luptând împotriva legii minţii mele şi ducându-mă în robia legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morţii?” (v. Romani 7.18-25). Dar Domnul este Acela care-l ridică pe credinciosul căzut, și, după cum versetul din Proverbe spune că cel drept se ridică după fiecare cădere, în Romani apostolul încheie acest pasaj dramatic prezentând ridicarea: “Mulţumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Astfel deci eu însumi, cu mintea, slujesc dar, cu carnea, legii păcatului”. Și Pavel mărturisește că Domnul i-a spus: “Harul Meu îţi este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune” (2 Corinteni 12.9). Adică, credinciosul poate umbla cu Dumnezeu prin harul Lui, și, dacă a căzut (deoarece firea carnală a celui credincios, indiferent sub ce formă ar apuca să se manifeste nu poate duce la nimic altceva decât la o cădere sub o formă sau alta), tot harul Domnului este acela care, îl ridică și prin har el este restaurat chiar fiind în slăbiciune.

Și totuși, cum anume să umble un credincios cu Dumnezeu? Nu găsim oare ceva indicații aplicabile pentru noi? Tare mult am vrea să ni se dea o regulă ce anume să facă un credincios pentru a umbla cu Dumnezeu. Ceva ca un fel de procedură prin care credinciosul să-și asigure că Domnul îl va sprijini pe cale. Dar, nu numai că nu găsim o metodă în acest sens, ci, continuând firul istoriei Vechiului Testament nu mai întâlnim nici un credincios despre care scriptura să spună textual că “umbla cu Dumnezeu”.

Lui Avraam, căruia mai înainte îi spusese “voi face numele tău mare și vei fi o binecuvântare” și “toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (v. Gen. 12.2-3) Dumnezeu i-a spus mai apoi “umblă înaintea mea și fii integru” (Gen 17.1). Apoi, la sfârșitul vieții sale, Iacov a spus lui Iosif despre “Dumnezeul înaintea căruia au umblat părinții săi, Avraam și Isac. Deci, expresia strictă folosită în scriptură cu privire la Avraam și Isaac nu este că ei au umblat cu Dumnezeu, ci că au umblat “înaintea Lui”. Și considerăm că această diferență de formă reprezintă și un alt fel de relație a lor cu Dumnezeu față de genul de relație pe care au avut-o Enoh și Noe, despre care scriptura spune că au umblat cu Dumnezeu. În ce ar consta totuși diferența? În încercarea de a înțelege acesta vom căuta să nu trecem peste ceea ce este scris. A “umbla cu Dumnezeu”, evident, nu poate decurge altfel decât primind de la Dumnezeu indicații pentru fiecare pas. Așa cum, de exemplu, Dumnezeu i-a spus lui Noe exact cum să construiască corabia, dându-i dimensiunile și indicându-i și materialele și momentul când să intre în corabie, și ce anume să ia cu el și când anume să iasă din corabie. Și, înainte ca să-i fi dat legea lui Moise, evident, tot Dumnezeu i-a spus lui Noe și care erau animalele curate potrivit legii, ca din acelea să ia șapte în corabie, și din acele animale a adus Noe arderi de tot de mireasmă plăcută Domnului. Însă în viața lui Avraam nu vedem ca el să fi primit de la Dumnezeu indicații atât de exacte ce anume să facă. Avraam a umblat “înaintea lui Dumnezeu”, adică în căile lui s-a gândit la Dumnezeu, fiind conștient că se cuvine să-I fie plăcut Lui în tot ce face. Deci, în viața lui, Avraam seamană că nu a avut o relație nu chiar așa de apropiată ca Enoh sau Noe.Cum dorim o regulă sau niște reguli pentru umblarea celui credincios, iată că, în continuarea cărților lui Moise ne este prezentată legea, care a fost dată ca regulă pentru umblarea

israeliților. Pe tot parcursul cărților de la Exod până la Judecători întâlnim expresii de genul a “umbla în legea Domnului”, a “umbla în rânduielile Domnului”, a “umbla în toată calea care v-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru” (v. Exod 16.4, Lev. 18.4, 26.3, Deut. 8.6, 10.12, 11.22, 19.9, 26.17, 28.9, 29.19, 30.16, Iosua 22.5). Este dată regula pentru umblare, dar Domnul nu mai este aproape de israeliți așa cum era alături de Enoh și de Noe. Ei trebuiau să umble în legea Domnului, dar comunicare cu Domnul avea preotul care purta “urim și tumim”, și aceasta nu în mod constant. De la darea legii până la învierea Domnului Isus, Dumnezeu intra în relație cu ai săi în primul rând și în principal prin intemediul legii.

Mai târziu, despre împărații credincioși ai lui Iuda se spune că au umblat “în calea lui David”.Nici despre Moise, nici despre Samuel, nici despre David, nici despre Ilie, nici depspre Elisei și nici despre Daniel – toți credincioși remarcabili – nu se spune că au umblat cu Dumnezeu. Despre nici unul dintre cei mai destoinici credincioși, nici unul care a făcut fapte mari sau care a avut revelații deosebite din partea lui Dumnezeu nu se spune că a umblat cu Dumnezeu, ci fidelitatea lor era măsurată prin temerea de Domnul și păzirea poruncilor legii.

Și cercetând istoria Vechiului Testament observăm că nu numai că poporul Israel ca masă a fost necredincios și nu a ținut legea, ci și preoții au ajuns să calce legea, și apoi și împărații. Și până și cei mai mari profeți și cei mai credincioși împărați au avut căderi.Și atunci, poate un credincios care are o fire păcătoasă moștenită de la Adam să țină legea? Sau gândim noi că suntem cumva mai buni decât cei din vechime? Nu, ci carnea păcătoasă s-a dovedit întotdeauna incapabilă să fie plăcută lui Dumnezeu, iar legea dată a scos în evidență clar cât de păcătoasă este firea moștenită de la Adam și cum ea nu poate fi plăcută lui Dumnezeu. Iar legea prezintă doar niște cerințe minimale, pe când acele trăsături de caracter care-I sunt cu adevărat plăcut lui Dumnezeu ne sunt prezentate de către Domnul Isus în predica de pe munte (v. Matei 5-7). Și apostolul Pavel spune clar că “legea a fost îndrumătorul nostru către Hristos, pentru ca să fim îndreptățiți din credință” (Gal. 4.24). Și, atunci, legea pe care a dat-o Însuși Dumnezeu prin Moise nu mai este regula pentru umblarea creștinilor? Nu aș îndrăzni să spun că un creștin nu trebuie să se străduiască să țină legea, dar aceasta au spus-o chiar apostolii și bătrânii de la Ierusalim în capitolul 15 din Faptele apostolilor, când celor care doreau să-i determine pe creștinii dintre națiuni să țină legea le-au spus: “Acum deci, de ce ispitiţi pe Dumnezeu, punând pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinţii noştri, nici noi n-am fost în stare să-l purtăm? Ci noi credem că suntem mântuiţi prin harul Domnului Isusi, în acelaşi fel ca şi ei” (Fapte 15.10.11).

Atunci, nu-i așa că tare mult am dori să “umblăm cu Dumnezeu” cam așa cum au umblat Enoh și Noe? Dar cum am putea face așaceva? Cum am putea avea acea comunicare cu Dumnezeu în urma căreia să ne îndreptăm umblarea?

În această privință ne dau lumină îndemnurile apostolului Pavel: “umblați în Duh şi nicidecum nu veți împlini poftele cărnii”. Cum? Dar, oare nu le-a spus Domnul Isus ucenicilor: “ Eu Îl voi ruga pe Tatăl, şi vă va da un alt Mângâietor, ca să fiec cu voi pentru totdeauna, pe Duhul adevărului” și “Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, Acela vă va învăţa toate şi vă va aminti toate câte v-am spus” (v Ioan 14.15-27). Duhul Sfânt, o persoană divină, este cu credinciosul și-l învață ce anume să facă. Nu este aceasta oare mai mult decât au avut Enoh și Noe? Doar nici Enoh și nici Noe nu au avut cunoștința clară despre Domnul Isus, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii și nici despre înviere. Nu înseamnă oare că, pentru noi, a “umbla în Duhul” are acum aceeași valoare pe care o avea, în vremurile de odinioară, umblarea lui Enoh și cea a lui Noe? Și, dacă cineva gândește că Duhul Sfânt este numai pentru niște credincioși de elită, trebuie reținut că el dădea acel îndemn credincioșilor din “bisericile Galatiei” în general și nu unor elite care ar fi avut niște capacități deosebite pentru a “umbla în Duhul”. Faptul că Duhul Sfânt nu este ceva disponibil numai unor elite, ci că orice credincios are Duhul Sfânt rezultă clar din ceea ce le spunea apostolul Pavel Corintenilor: “nu ştiţi că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveţi de la Dumnezeu, şi voi nu sunteţi ai voştri?” (1 Cor. 6.19).

Deci, orice credincios are Duhul Sfânt, dar totuși nu orice credincios și umblă în mod automat în Duhul, iar cum umblarea în Duhul nu se arată a fi o proprietate inerentă a credincioșilor.

Și atunci cum anume poate un credincios să umble în Duhul? Nu există cumva o metodă, o “procedură”? Cât de mult am dori să avem scris exact ce să facem! Dacă ar fi să fie scris, ar trebui să cuprindă ceva aplicabil pentru orice credincios, din orice epocă, din orice țară, indiferent ce poziție socială ar avea, indiferent care ar fi situația lui familială și indiferent ce meserie ar avea. Și ar trebui să fie așa deoarece oricine, indiferent de naționalitate, de poziție socială sau de meserie poate fi mântuit prin credința în jertfa Domnului Isus, și atunci are Duhul Sfânt. Ar trebui deci să cuprindă tot ce trebuie să facă toți credincioșii din toate timpurile, ceea ce ar însemna un volum de informație imens. Ajungem la ceea ce spunea Ioan: “nici chiar lumea însăși n-ar putea cuprinde cărțile scrise”. Și, apoi, dacă este să ne gândim la Enoh sau la Noe, au umblat ei după vreun manual scris?

Dar omul are înclinația de a-și face mereu reguli și regulamente, inclusiv în ceea ce privește viața de credință, și măcar dacă s-ar limita la a-și face regulamente pentru el însuși și nu ar ajunge la aroganța de a face reguli și regulamente pentru viața de credință a altora!

Dacă legea cea “bună și desăvârșită” dată de Dumnezeu prin Moise s-a dovedit a fi un jug prea greu de purtat, pentru că nimeni nu a putut-o ține în totalitate și în mod desăvârșit, atunci, ca regulă pentru viața de credință omul alege doar unele părți din acea lege și își spune sieși, și apoi și altora, că acele părți le-a ales pentru că sunt “esențiale”, iar ceea ce e omis este neesențial. Și atunci se formează grupări care se deosebesc prin regulamentul după care înțeleg că trebuie să trăiască viața de credință. Și aceste grupări ajung la dispute care pot lua forme violente, cum observa apostolul Pavel la Galateni: “vă muşcaţi şi vă mâncaţi unii pe alţii” (Gal. 5.15). Și toate aceste dispute țin de fapt doar de ceea ce unii consideră a fi esențial, iar alții consideră a fi neesențial. Și nu este plină istoria creștinătății de astfel de dispute? Și, oare, la scară mai mică, nu se întâlnesc și în adunările locale dispute de acest gen?

Totuși, ce anume l-ar putea ajuta pe un credincios să “umble în Duhul”? “Cuvântul Tău este o candelă pentru piciorul meu şi o lumină pentru cărarea mea” (Ps. 119.105). Da, Cuvântul lui Dumnezeu este acela care îi dă credinciosului perspectiva de a fi în eternitate alături de Isus, Domnul Isus fiind destinația finală, dar, în același timp, este și sursa de lumină pentru fiecare pas. Nu este ca o hartă pe care este marcată cu exactitate ruta, ci o lumină pentru următorul pas. Și dacă se întâmplă - și aceasta nu este ceva excepțional – să nu am lumină pentru următorul pas? Atunci înseamnă că trebuie să stau pe loc, să nu caut să-mi schimb poziția chiar dacă mi se pare că este ceva în neregulă și că ar trebui schimbat ceva. Aceasta este o probă dificilă de dependență de Domnul, pentru că aproape întotdeauna considerăm că se cuvine să facem ceva pentru ca “să fie mai bine”. Poate că într-o anumită situație Domnul dorește să rămânem pentru un timp în poziția în care suntem, chiar dacă aceasta ne aduce anumite suferințe sau ne crează impresia că stăm degeaba și nu aducem roade. Moise a stat 40 de ani în pustie fără să facă nimic remarcabil, Ilie, de asemenea, a stat un timp la pârâul Cherit fără a avea vreo activitate și Saul din Tars a fost în Arabia timp de trei ani (Exod 2;1 Împ. 17; Gal. 1.15-17). Și cum să primească un credincios lumina necesară? “Plăcerea lui este în legea

Domnului şi cugetă la legea Lui zi şi noapte” (Ps. 2.1). “Ia aminte la citire, la îndemnare, la învățătură” (1. Tim. 4.13). Adică stăruie în citirea cuvântului și își însușește învățătura. Și, la momentul hotărât de Domnul, el va primi lumina pentru următorul pas. Nu va fi ceva mistic, nu va fi regula ca să audă vreo voce, ci Domnul îi va da un gând potrivit. Şi cum să știe credinciosul că gândul care i-a venit este de la Domnul, că nu cumva este un gând de-al firii păcătoase stimulate de cel rău? Pentru a putea deosebi aceasta, el trebuie să aibă “dreptarul învățăturii sănătoase” (v. 2 Tim. 1.13), adică să fie familiarizat cu planul general al lui Dumnezeu și cu ceea ce-i este Lui plăcut, pentru că ceea ce nu poate fi în acord cu acestea este exclus să vină de la Domnul, și atunci nu mai este necesar să cerceteze din ce adânc a venit acel gând nepotrivit. Iar odată ce a primit lumina pentru următorul pas, credinciosul nu trebuie să mai zăbovească, ci să facă fără întârziere ceea ce a înțeles de la Domnul că se cuvine, chiar dacă acel pas este ceva cu totul diferit de ceea ce era el obișnuit să facă - și aici este un alt gen de probă de ascultare de Domnul. Este dispus credinciosul ca “orice gând să-l facă rob ascultării de Hristos”? (v. 2 Cor. 10.4-8)

Deci, pentru a umbla în Duhul nu se pune nicidecum problema de a avea un regulament, ci credinciosul trebuie să aibă sentimentul dependenței de Domnul și orice problemă s-o aducă în rugăciune înaintea Domnului, fiind gata să renunțe la ideile lui pentru a face ceea ce-l este plăcut Domnului. După cum am văzut, în această umblare credinciosul poate avea și căderi. Dar, chiar având căderi repetate, el se ridică, și, după ce a fost restaurat de Domnul el continuă umblarea prin Duhul. Cu privire la atitudinea față de credincioșii care se întâmplă să cadă, apostolul Pavel spunea: “Fraţilor, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greşeală, voi, cei spirituali, îndreptaţi pe unul ca acesta cu. duhul blândeţii, fiind atent la tine însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu” (Gal. 6.1).

De asemenea, mai este un aspect important legat de umblare. Domnul a spus: “Cine nu este cu Mine este împotriva Mea, iar cine nu adună cu Mine risipește” (Matei 12.30). Adică nu se poate ca o persoană să aibă o poziție neutră față de Domnul, ci, dacă nu este al Lui, și, deci, nu este cu El, atunci rămâne al celui rău. Dar în Scriptură ai găsim un text care aparent ne-ar spune exact opusul, și anume: “Cine nu este împotriva noastră este pentru noi” (Marcu 9.40). Dar Scriptura nu se contrazice, ci între cele două versete există o diferență clară, pentru că în Matei este vorba despre poziția cuiva față de Domnul Isus ca persoană, iar în Marcu este vorba de poziția cuiva față de un grup de ceredincioși desemnat prin pluralul “noi”. Și, dacă citim cu atenție contextul în care este acest verset din Marcu, observăm că principalul lucru pe care dorea să-l spună Domnul ucenicilor care-L urmau era să nu-l împiedice pe cel care făcea lucrarea remarcabilă de a scoate demoni în numele Lui, dar nu îi urma pe ei, adică pe cei doiprezece ucenici. Deci, se cuvine să-L urmăm pe Domnul, dar să nu ne mândrim în special cu “ale noastre” si cu ceea ce suntem “noi”, și, în schimb, să fim împotriva celor care fac lucrări deosebte în numele Domnului dar nu ne urmează pe noi – acesta este un spirit sectar. Și este de remarcat că cel care a manifestat atunci acel spirit a fost tocmai Ioan, cel care era cel mai apropiat de Domnul. Nu se cuvenea ca ucenicii să înceteze a-L mai urma pe Domnul și să-l urmeze pe acel om numai pentru că acela făcea lucrări remarcabile, poate chiar din acelea pe care ei nu le putuseră face (v. Marcu 9.14-29, unde ucenicii nu au putut scoate un demon). Dar nu se cuvenea nici ca ei să fie împotriva aceluia care mărturisea Numele Domnului și făcea lucrări remarcabile în Numele Lui. Adică un credincios se cuvine să caute să-L cunoască pe Domnul și urmeze calea pe care El i-o descoperă, nu să caute să-i urmeze pe cei care fac lucrări extraordinare, despre care declară că le fac în Numele Domnului, dar nici să nu caute să intre în conflict cu altul care mărturisește Numele Domnului și face lucrări deosebite în Numele Lui numai pentru faptul că acela nu merge pe aceeași cale ca el.

Și ce face un credincios care umblă prin Duhul? După cum spunea apostolul Pavel, Îl imită pe Dumnezeu (v. Efes. 5.1, 1 Cor. 11.1, Filp. 3.17, 1 Tes. 1.6). Arată dragoste față de ceilalți oameni, chiar și față de aceia care manifestă dușmănie față de ei. Din vreme ce este conștient că are parte de harul lui Dumnezeu, arată har față de ceilalți oameni. Și, deoarece cuvântul lui Dumnezeu locuiește din belșug în el și este cu inima aproape de Domnul și familiarizat cu gândurile Lui, vorbește cuvântul Domnului, cam așa cum și Enoh, umblând cu Dumnezeu, a profețit.